

Carme Aymar i Cortina va néixer a Sant Celoni i va estudiar pintura a l'Escola Massana de Barcelona (1970-1975). Va ésser alumna del pintor Ismael Balanyà, a qui sempre ha admirat com a artista i com a persona. Des de l'any 1980, data de la seva primera exposició, ha participat en diverses mostres col·lectives arreu de l'Estat espanyol, i individualment i de manera continuada ha exposat a diferents ciutats de Catalunya, a les Illes i també a Ginebra i Estrasburg.

Nova adreça electrònica:
carmeaymarcortina@gmail.com

Nova web:
www.carmeaymar.com

Instagram:
@carmeaymar

La Rectoria Vella
Parc de la Rectoria Vella, s/n
08470 Sant Celoni
Tel. 93 864 12 13

Inauguració

Dissabte 2 de juny a les 7 de la tarda

Lectura de poemes d'escriptors vinculats a la ciutat de Nova York amb la presència de Carme Aymar

Diumenge 17 de juny a les 6 de la tarda

Horari

Dijous, divendres i dissabtes de 5 a 8 del vespre
Diumenges i festius de 2/4 de 12 a 2/4 de 2 del migdia i de 5 a 8 del vespre

EXPOSICIÓ

Nova York

Pintures de Carme Aymar

2 juny - 15 juliol de 2018
Rectoria Vella

Inauguració:
dissabte 2 de juny a les 7 de la tarda

Ajuntament de
Sant Celoni

NY de Carme Aymar

La noció de la gran ciutat moderna, la metròpoli, és una idea que ens ve dels grecs antics, de les ciutats-estats del Renaixement italià, sobretot la Florència de Maquiavel, i de les primeres grans capitals europees del segle XVIII com ara París o Londres. A partir del segle XIX van salpebrar el mapa occidental grans ciutats de tota mena: Nova York, Ciutat de Mèxic, Buenos Aires, Madrid, Barcelona, Berlín, Viena, Budapest, Praga, Vilnius, Sant Petersburg, Moscou...

La nostra cultura ha adoptat dues postures diferents respecte a la metròpoli. D'entrada la reacció va ser positiva perquè la gran ciutat era vista com el lloc preferent perquè es desenvolupessin totes les potencialitats de la condició humana. Després, amb el pas del temps, es va imposar una actitud més aviat crítica i negativa davant de les grans ciutats, a causa de certes problemàtiques com la massificació i densificació de la població, les condicions sanitàries, l'estratificació social...

Les grans ciutats han deixat una empremta extraordinària i indeleble sobre l'arquitectura, la pintura, la fotografia, el cinema, la literatura i molts altres camps del sistema cultural. I diria, sense por a equivocar-me, que la ciutat de Nova York, amb el pas del temps, ha esdevingut el prototip, l'encarnació o la icona per excel·lència de la gran ciutat en l'època de la modernitat. Nova York ha generat o acollit artistes de primera magnitud. Pensem en Walt Whitman, Federico Garcia Lorca, Mark Rothko, Igor Stravinski i molts més.

Nova York va entrar a la cultura catalana com a tema artístic gràcies als poemes que Agustí Bartra hi va escriure durant la seva residència a la ciutat el 1949-1950 i que, posteriorment, va recollir al seu poemari *L'evangeli del vent*, publicat a Mèxic el 1956. Des d'aquell moment, Nova York forma part de la cultura catalana d'una manera ben estable com mostren, per exemple, poemaris monogràfics com *NY obert tota la nit* (1997) de Gabriel Planella o *Downtown* (2005) de David Castillo.

Ara, amb aquesta esplèndida exposició de pintures d'obra recent, Carme Aymar s'afegeix a la ja llarga nòmina d'artistes catalans que han tractat la ciutat de Nova York. Carme Aymar és una artista que defensa amb unghes i dents la seva llibertat i independència com

a creadora. Per això la seva visió de la ciutat és tan sorprenent, refrescant i renovadora. Aymar ha deixat enrere les dues imatges tradicionals de Nova York, tant la imatge mítica i idealitzadora com la imatge desmitificadora i crítica. La nostra artista ha buscat el seu propi camí i ens mostra una ciutat nova i diferent. De la mà del precedent de Paul Cézanne, la Carme ens deixa veure la bellesa fonamental i fundacional de ciutat a partir de les formes que sustenten els seus famosos gratacels. També ens proposa una subtilíssima lectura cromàtica de la ciutat, justament la ciutat que sempre han volgut que veiéssim exclusivament en blanc, negre i gris. El refinat sentit del color d'Aymar vivifica, sensorialitza, sensualitza i humanitza la ciutat i l'acosta a l'experiència de la sensibilitat clarament europea, d'origen italià. Una altra qüestió és la inquietud vital de la pintora que es mostra en dos aspectes; el primer seria la immensa càrrega vital que es desprèn de tots els elements arquitectònics de la ciutat que ella ha copsat i traslladat a la tela. Aquests elements, en principi inorgànics, no són pas freds sinó que bullen amb vida interior que empeny per manifestar-se a l'exterior. El segon aspecte és l'inquiet punt de vista de la pintora; un punt de vista ben mòbil que sempre es va desplaçant i no es complau mai en la verticalitat i horitzontalitat tan previsibles de la Nova York tòpica. I finalment hem de parlar de la petita galeria de magnífiques instantànies de personatges anònims del carrer que la pintora ha sostret de la realitat immediata i vivent per fer-nos sentir la insòlita humanitat de la ciutat que es construeix des de baix, des del carrer, des del flux trepidant de la ciutat.

Carme Aymar ha corregit i augmentat la nostra versió de la ciutat de Nova York, poblant-la del seu art magistral.

D. Sam Abrams
Escriptor

Sant Cugat del Vallès, 9 maig 2018

